

на клена, на явора, пожълтѣха и капнаха на земята. Само бороветѣ и елитѣ простираха зелени клони къмъ небето и тихо шепнеха:

— Не, не е умрѣло Лѣтото. То се е скрило нѣкъдѣ на почивка и пакъ ще дойде! Ние го чакаме и ще го дочакаме!

Но никой имъ не вѣрваше: ни вълкътъ, ни лисцата, ни заякътъ ни тѣхнитѣ съсѣди-дървета — джбоветѣ, кленоветѣ, брѣзитѣ и яворитѣ.

Плачеше есенъта и безпокойния вѣтъръ разнасяше на далечъ нейния плачъ. Той викаше надъ коминитѣ, пищеше изъ клонитѣ на дърветата, стенеше по села и градове. Оголелитѣ дървета гледаха тжжно, звѣроветѣ се криеха, земята стинеше, всичко дрѣмеше и заспиваше подъ дъждовнитѣ дни.

По сивото небе бавно плуваха бѣли облаци. Съ тѣхъ идеше дѣдо Мразъ и баба Виелица. Като виде старецътъ отъ високитѣ планини новитѣ земи и по тѣхъ тихи села и шумни градове, той се усмихна. Разгледа той съ студенитѣ си очи всички мѣста на близо и далече и виде въ оголѣлитѣ гори и въ мжтнитѣ потоци своята внучка Есенъта. Той духна къмъ облацитѣ и снѣгъ като бѣла пелена покри земята, духна на водитѣ и ги окова въ ледове. Мина се день-два, земята заспа и Есенъта се скри подъ снѣжния покривъ на зимата.

Търгна дѣдо Мразъ по градове и села и почна съ чудни шарки да исписва прозорцитѣ по кжщята. Върви той въ тия нови мѣста и срѣща по пжтищата шейни влачени отъ силни коне, звънчета весело звънтятъ. Върви по горитѣ чука по дърветата, кичи ги съ крежъ и пѣе пѣсень съ своята стара Виелица, такава пѣсень, че който я чуе търпки го побиватъ.

Цѣли три мѣсеца той се расхожда по земята. Отъ трудове, отъ пжтъ и отъ старостъ най-послѣ се умори. Дѣдо Мразъ задрѣма въ гората подъ кждравата ела и засънува сънь: Вижда той че иде къмъ него внучката му Пролѣтъта, цѣла въ зелено, цѣла въ цвѣтя, на главата ѝ корона отъ слънчеви лжчи. Тя се смѣе високо, весело, и весело ѝ отговарятъ шумливи ручеи изъ горитѣ и радостнитѣ пѣсни на прѣлѣтнитѣ птици. Дѣдо